Не в гарячій Італії,
В душних казематах,
А у своїй рідній хаті
Зійшлися ми ся, брате.
Да що з того, товаришу,
Коли наша доля,
Та ружева наша доля,
За голубим морем
Лишилася: не здужала
Білими ногами
За бригадов шкандибати —
Може, вже й пропала!
Може, вже ї не побачиш,
Друже мій єдиний?
Вернули би пошукати,
Та вже нема сили
Мірять царські дорожечки!
Та й чи ж знати, брате,
Де за нею повертати,
Де їй пошукувати?
Може, вона з неділеньков
Купається в морі?
Може, вона з Маланками
По тих шкляних горах
Швийцарійських гойдається?
І там добрі люди.
Пішли би й ми, пане-брате, —
Боля чогось груди...
А в вишнику поуз хати
Дівчата глаголять.
Подивімся, пане-брате,
Чи не наша доля
Стоїть отам, заквітчана,
Сині оченята?
Парне, моя, Ладо моя,

Урочисте свято!..
А я думав, моя зоре,
Що ти десь за морем
Пишаєшся, — а ти собі
В панянськім суборі
Красуєшся, любуєшся,
Знай — в образі свято!..
Ходімо ї привітати,
Товаришу-брате!